

JONAS BILIŪNAS

UBAGAS

Jonas Biliūnas

Ubagas

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=55843910

Ubagas:

Аннотация

Ciesz się klasyką! Miłego czytania!

Содержание

Конец ознакомительного фрагмента.

6

Jonas Biliūnas

Ubagas

Parvažiavęs iš užsienių Lietuvon, gulėjau vieną gražią pavasario dieną pas brolių ant gonkelio¹ ir traukiau silpnon krūtinėn pakvipusį nuo sužidusių medžių orą. Malonus vakarių vėjelis, šlamėdamas medžių lapais, pūtė tiesiai man kakton, glostė plaukus ir veidą, tartum senai manęs pasiilgęs, ištroškęs. Klausiaus, kaip sodne raiboja gegutė kukuoja, linksmai luputis tutuoja, gėriau pavasario kvapą ir klajojau akimis Šventosios pakraščiais, kur gražios jievos žydi, kur naktimis lakštingalos skamba... Visur graži prigimtis, bet savajame krašte jinai maloni, brangi, graudina širdį. Dabar suprantu, kodėl kareivis, savajan sodžiun pargrįžęs, su ašaromis puola ant kelių žemės bučiuoti. Graudu buvo ir man, nors ne kareivių pargrįžau tėvynėn.

Kažin ko dirstelėjau šalin ir pamačiau takeliu ateinantį žilą senelį. Iš už statinės tvoros negalėjau į jį gerai išžiūrėti, negalėjau net pažinti, ar tai buvo ubagas, ar taip sau žmogus, nes ėjo nepasiramsčiuodamas, ne taip, kaip ubagai moka eiti.

Priėjęs į vartelius apsistojo bailiai, kaip ir nedrįsdamas jų atidaryti, paskum pamatęs mane gulintį dar labiau nusiminė ir drebančiu balsu paklausė: „Ar galima čia įeiti?“

– Galima, galima – atsakiau stebėdamasis – labai prašom.

---

¹ *gonkas* – priebutis, veranda. [przypis edytorski]

Senelis drebančiom rankom atidarė vartelius ir įėjo kieman. Buvo tai ubagas. Teisybė, neturėjo jisai didelių lazdų geležiniais galais su ilgais botagais, nebuvo toksai drąsus, kaip dažnai esti drąsūs mūsų ubagai. Bet tai buvo ubagas, nes nešės pasikabinęs ant pečių krepšį, teisybė, visai dar dyką².

Užlipęs ant gonkelio senelis vėl bailiai apsistojo, nežinodamas kur dėtis.

Kadangi troboj nieko nebuvo – visi buvo išvažiavę bulbių sodinti ir aš vienas namie atlikau – paprašiau senelio sėstis ant gonkelio. Atsisėdo ir palenkęs galvą pradėjo kalbėti poterius..

Nežinau kodėl man pasirodė, kad ir poterius jisai kalba ne taip, kaip ubagai pripratę³ yra kalbėti. Buvaunas ubagas kad kalba, tai kaip žirnius beria arba vėl kalba giedančiu gailiestingu balsu, kur reikia, pratęsdamas ar nuduodamas, šitasis gi senelis kalbėjo visai taip, kaip kalba žmogus nelaimingas – tyliai, lūpom drebančiom; vietomis jis visai nebegalėjo kalbėti, tartum jam kas kvapą gniaužė: mačiau tik, kaip jo lūpos dar labiau drebėjo, virpėjo; jo balse keletą kartų, visai rodės netikėtai, taip skaudžiai suskambėjo apmaudos ir baisios nelaimės styga, kad mane visą šiurpas paėmė. Į jį žiūrėdamas pamačiau, kaip per raukšlėtą išdžiūvusį jo veidą rieda gailios karčios ašaros...

---

² *dyką* – tuščią. [przypis edytorski]

³ *pripratę* – įpratę. [przypis edytorski]

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.